

Bölüm 1

Denizle Evlilik

Hizmetçi kadın kepenkleri açınca Düşes'in üzerindeki beyaz, saten yatak örtüsü güneşte parladı.

Genç kadın, yeşil pullarla süslü maskesini düzelterek, "Çok güzel bir gün majesteleri," dedi.

Düşes, yatağında doğrularak yanıtladı:

"Lagün'de bütün günler güzeldir."

Hizmetçi, Düşes'in omuzlarına sabahlık koydu ve ona bir fincan sıcak çikolata verdi. Düşes'in yüzünde siyah, ipek kumaştan bir gece maskesi vardı. Genç kıza dikkatle baktı:

"Sen yenisin, öyle değil mi?"

"Evet majesteleri," dedi genç kız ve eğilerek selam verdi. "İzin verirseniz size hizmet etmenin benim için ne kadar onur verici olduğunu söylemek isterim. Hem de böyle önemli bir günde!"

Düşes, sıcak çikolatasından bir yudum aldı; birazdan ellerini çırpacak, diye düşündü.

Hizmetçi coşkuyla ellerini çırttı:

“Ah, majesteleri, evlenme töreni için sabırsızlanıyor olmalısınız!”

“Evet, elbette,” diye karşılık verdi Düşes bezginlikle. “Her yıl aynı şekilde sabırsızlanıyorum.”

*

Arianna elinde büyük, bez bavuluyla adımını atınca kayık tehlikeli bir şekilde sallandı.

Tommaso, kız kardeşine kayığa binmesi için yardım ederken, “Dikkatli ol!” diye söylendi. “Kayığı alabora edeceksin. Neden o kadar çok eşya aldın?”

Arianna sertçe karşılık verdi:

“Kızların çok eşyaya ihtiyacı vardır!”

Tommaso’nun kadınlarla ilgili her şeyi bir gizem olarak gördüğünü biliyordu.

“Bir gün için bile mi?” diye sordu diğer ağabeyi, Angelo.

“Bugün uzun bir gün olacak!” diye daha da sert bir ses tonuyla yanıtladı Arianna ve konu bu şekilde kapanmış oldu.

Kayığın ucuna oturdu, bavulunu dizlerinin üzerine koyup ona sıkıca sarıldı. Ağabeyleri kürek çekmeye başlamışlardı. Hayatlarını denizin üzerinde geçirmiş balıkçılara özgü ağır ve emin hareketlerle ilerlemeye başladılar.

Ağabeyleri, kaldıkları ada olan Merlino'dan Torrone'ye, Arianna'yı almak için gelmişlerdi. Onu, yılın en büyük Lagün Festivali'ne götüreceklerdi. Arianna şafak vaktinden beri uyanıktı.

Lagün halkının diğer bireyleri gibi, o da çocukluğundan beri her yıl Denizle Evlenme Festivali'ne gitmişti. Fakat bu yıl heyecanlanması için özel bir nedeni vardı. Bir plan yapmıştı. Ağır bavulunun içindeki eşyalar da bu planın bir parçasıydı.



Lucien'in annesi, dudaklarını ısırarak, "Saçların için çok üzgünüm," dedi. Ne zaman oğlunu rahatlatmak istese parmaklarıyla onun kıvrıkcık buklelerini okşardı. Yine bunu yapacakken son anda geri çekildi. Bukleler artık yoktu, ne oğlunu ne de kendini nasıl rahatlatabileceğini biliyordu.

"Sorun değil anne," dedi Lucien. "Bence bu saç kesimi moda olacak. Okulda bazı çocuklar saçlarını kazıttılar bile."

Lucien'in okula gidemeyecek kadar hasta olduğunu ağızlarına almıyorlardı elbette. Ama Lucien'in, saçlarını dert etmediği doğrudu; onu asıl üzen şey yorgunluk hissiydi. Daha önce yaşadığı hiçbir yorgunluğa benzemiyordu bu. Sıkı bir futbol maçı yaptıktan ya da elli metre yüzdükten sonra nalları dikmek gibi değildi. Bunları yapmayı bırakalı çok uzun zaman olmuştu zaten.

Bu, damarlarınızda kan yerine lapa gibi bir kremanın dolaşmasına benzer bir şeydi. Yatakta doğrulmaya çalışırken bile gücünüz tükeniyordu. Yarım fincan kahve içmeye çalışmayı, Everest Dağı'na tırmanmak kadar yorucu bulmak gibiydi.

“Etkileri herkeste bu kadar ağır olmaz,” demişti hemşire. “Lucien sadece şanssız olanlardan biri. Fakat bunun, tedavinin iyi gidip gitmediğiyle hiçbir ilgisi yok.”

Asıl mesele de buydu; Lucien kendini tamamen bitkin ve tükenmiş hissediyordu. Bu kadar berbat hissetmesinin tedaviden mi, yoksa hastalığın kendisinden mi kaynaklandığını bilemiyordu. Annesiyle babasının da bilmediklerini görebiliyordu. Işın en ürkütücü tarafı da onların bu kadar korktuklarına tanık olmaktı. Annesi ne zaman Lucien'e baksa gözleri dolu dolu oluyordu.

Babasına gelince... Lucien hastalanmadan önce onunla gerçek anlamda sohbet etmezdi. Fakat iyi anlaşmadıkları da söylenemezdi. Birlikte bir şeyler yaparlardı; yüzmek, maça gitmek, televizyon izlemek gibi. Birlikte hiçbir şey yapamaz olduktan sonra babası Lucien'le gerçekten konuşmaya başladı.

Hatta ona kütüphaneden kitaplar getirip yatak odasında okuyordu. Çünkü Lucien'in, elinde kitap tutacak kadar bile gücü olmuyordu. Babasının ona kitap okuması, Lucien'in hoşuna gidiyordu. *Hobbit* ve *13. Saat* gibi Lucien'in önceden bildiği kitapları, babasının çocukluk ve gençlik yıllarından hatırladığı *Moonfleet* ve *James Bond* romanları izliyordu.

Lucien bu romanların hepsini büyük bir iştahla dinliyordu. Babası, kendinde yeni bir yetenek keşfetmişti. Bütün karakterler için ayrı bir konuşma tarzı uyduruyordu. Lucien, kendisine hikâyeler anlatan ve onunla konuşan bu yeni ve farklı babaya sahip olmanın, bazen hasta olmaya değdiğini düşünüyordu. Eğer tedavi işe yararsa ve iyileşirse babasının eski haline dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu. Ama bunları düşününce başına bir ağrı saplanıyordu.

Son kemoterapiden* sonra, konuşamayacak kadar yorgun düşmüştü. Boğazı acıyordu. O akşam babası ona, kapağı ebruli desenli, incecik yaprakları olan, muhteşem bir defter getirdi. Defterin üzerindeki kırmızı ve mor renklerin iç içe girmiş alacalı desenine uzun süre bakıldığında insanın başı dönüyordu; Lucien daha fazla bakamayıp gözlerini kapadı.

“WH Smith mağazasında yeterince güzel bir şey bulamadım,” diyordu babası. “Ama şans eseri bu çıktı karşıma. Waverly Yolu üzerindeki eski bir binayı temizliyorduk. Senin okulunun yakınlarındaydık. Küçük bir kız, bütün defter ve kâğıtları atmamızı söyledi. O sırada bunu gördüm ve çöpe atılmaktan son anda kurtardım. Sayfalarına hiç yazılmamıştı ve düşündüm ki bunu senin başucuna koyarsak, yanında bir de kalem olsa bize bir şey söylemek istediğinde oraya yazabilirsin. Yani, boğazın acıyorsa...”

* Hastalıkların kimyasal maddelerle tedavi yöntemi. [E. N.]

Babasının sesinin alçalması biraz olsun rahatlatıcıydı. Lucien'den cevap vermesini beklemiyordu. Şehirde bir yerde bulmuş olduğu bu muhteşem defterden bahsediyordu; ama Lucien bazı yerleri kaçırmıştı. Çünkü söylenenlerden bir anlam çıkaramıyordu.

“... Suyun üzerinde yüzüyor. Orayı bir gün sen de görmelisin Lucien. Lagüne gelip de bütün o kubbelerin, sivri kulelerin suyun üzerinde gidip geldiğini görünce... öylece cennete doğru uzanır gibi, bütün o altınların içinde...”

Babasının sesi yavaş yavaş kesildi. Cennetten bahsederek dikkatsizlik etmiş olabileceğini düşünmüştü belki de. Fakat babasının anlattığı bu gizemli şehir hoşuna gitmişti. Venedik'ti, öyle değil mi? Gözkapakları ağırlaşmış zihni yaklaşan derin uykunun sisiyle bulanırken Lucien, babasının defteri yavaşça eline bıraktığını hissetti.

Rüyasında, suyun üzerinde yüzen, içinden kanallar geçen, kubbelerle ve sivri kulelerle dolu bir şehir gördü...



Arianna bütün töreni ağabeylerinin kayığından izledi. Aşçılar hariç Lagün'deki herkes, ağabeyleri de dahil, o gün izinliydi. Zorunlu olmayanlar, Evlilik Günü'nde çalışmazdı; fakat şenliğe katılanların karınları doymak zorundaydı.

“İşte orada!” diye aniden bağırdı Tommaso. “Barcone orada!”

Arianna, yine, kayığı sallayarak ayağa fırladı, gözlerini kısarak Büyük Kanal'ın döküldüğü yeri görmeye çalıştı.

Bu mesafeden yalnızca kıvılcık ve gümüş renklerde bir Barcone görünüyordu. Diğer insanlar da saltanat mandolasını görmüşlerdi. Çok geçmeden coşkulu haykırışlar ve ısıklar suyun üzerinde yankılanmaya başladı; Düşes, Denizle Evlilik Töreni için görkemli yolunda ilerledi.

Saltanat mandolasının küreklerinde şehrin en iyi mandolacıları vardı. Bu yakışıklı gençler, Bellezza'nın birçok yerinde sokak yerine geçen kanallardaki mandolaları yürütürlerdi. Arianna'nın asıl görmek istediği şey, işte bu mandolacıları.

Düşes'in saltanat mandolası Tommaso ve Angelo'nun kayığına yaklaştıkça Arianna, siyah saçlı, renkli gözlü mandolacıların kaslarına bakıp iç geçirdi. Bunun nedeni onlara hayranlık duyması değildi.

Ağabeyleri, ellerini havada sallayarak, "Viva la Duchessa!" diye haykırdı. Arianna gözlerini mandolacıardan çekip güvertede hiç kıpırdamadan duran Düşes'e çevirdi. Çok etkileyici bir manzaraydı. Düşes'in siyah, uzun saçları başının üzerinde karışık topuz yapılmış, aralarına beyaz çiçekler ve değerli taşlar tutturulmuştu. Koyu lacivert elbisesi, üzerinde gümüş rengi ve yeşil desenler olan, incecik bir kumaştan dikilmişti. Güneş ışığında bir denizkızı gibi parlıyordu.

Yüzü görülüyordu çünkü her zaman olduğu gibi maske takmıştı. Bu defa ki maske tavus kuşu tüylerinden yapılmıştı ve en az elbisesi kadar parlak renklerle süslüydü. Hemen arkasında nedimleri duruyordu; kıyafetleri daha

sadeydi ama onların da yüzünde maske vardı. Ellerinde havlu ve pelerinlerle bekliyordlardı.

“Bu bir mucize!” dedi Angelo. “Bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyor. Tam yirmi beş sene boyunca bizi yönetip mutluluğumuzu sağladı ama hâlâ bir genç kız gibi...”

Arianna dudak büktü:

“Yirmi beş sene önce neye benzediğini sen bilmiyorsun,” dedi. “Düğüne gelmeye başlayalı o kadar zaman olmadı.”

“Neredeyse...” dedi Tommaso. “Annemler beni buraya ilk kez beş yaşımdayken getirmişti ve bu da yirmi sene önceydi. O zaman da böyle görünüyordu sevgili kardeşim. Gerçekten akıl almaz bir şey.”

Bunu söyledikten sonra Lagün halkının şans getirdiğine inandığı işareti yaptı. Sağ elinin başparmağıyla serçe parmağını birleştirdi ve orta parmaklarıyla önce alınına, sonra da göğsüne dokundu.

Arianna tekrar iç geçirdi. O da düğünü ilk gördüğünde beş yaşındaydı. Tam on yıl boyunca töreni izlemiş ve beklemişti. Fakat bu sene farklı olacaktı. Ya istediği şeye yarın kavuşacak ya da bu uğurda ölmüş olacaktı; üstelik bu lafın gelişi söylenmiş bir şey değildi.

Saltanat mandolası, Sant Andrea Adası'nın kıyısına ya-naşmıştı. Başrahip, Düşes'in tahtanın üzerine serilmiş olan kırmızı halıya inmesine yardım edecekti. Düşes genç bir kız gibi narin adımlarla indi, nedimleri de onu izledi. Arianna